

CHƯƠNG 23

NGÂM ĐĂNG NUỐT CAY

Thiết yến song Phi là đồng bọn của hai lão già, là chiến hữu rất thân cận, cùng thoát ly Ma giáo một lúc.

Nhưng họ đã bị chặt đứt một tay. Mất một tay chẳng phải là tàn phế hẳn, họ vẫn có thể được liệt vào hàng ngũ mười cao thủ võ lâm đương thời.

Nhưng họ lại bị xử quyết. Nguyên nhân bị xử quyết, chẳng phải võ công họ đã sút kém mà điểm quan trọng là họ đã gây phiền phức cho vị cô nương đó.

Địa vị Kim Sư, Ngân Long hiện tại tuyệt không dưới bất cứ một vị chưởng môn nhân nào, vậy mà đối với cô gái đó họ phải tỏ ra cung kính như thế?

Đương nhiên gia thế của bản thân cô nương đó cũng đủ tự ngạo, không coi năm đại môn phái ra gì nhưng Liễu Nhược Tùng cũng biết, sở dĩ hai lão nhân này cung kính đối với cô gái tuyệt chẳng phải vì gia thế của cô ta. Giữa họ hình như có một mối quan hệ kỳ dị, vì để bảo toàn cô gái mà họ nói xử quyết vợ chồng Thiết Yến.

Đối với người của mình mà họ đối xử như vậy hỏi họ đối với ngoại nhân sẽ như thế nào? Liễu Nhược Tùng không dám tưởng tượng thêm.

Kim Sư chỉ lạnh nhạt hỏi hẳn:

- Ta nghe nói Liễu Nhược Tùng người là người rất thông minh phải không?

Gần đây Liễu Nhược Tùng đã học được cách nhịn nhục, khiêm tốn, trong lúc này hẳn càng khiêm tốn hơn, cúi rạp mình đáp:

- Không. Vãn bối chỉ là một kẻ rất ngu xuẩn, chuyên làm những việc ngu xuẩn.

Ngân Long cười một tiếng hỏi:

- Người tự biết mình ngu xuẩn chưa đến nỗi hết thuốc chữa, người có biết chúng ta là ai không?

- Vãn bối không nhận biết.

Ngân Long cười:

- Tự nhiên người cũng không nhận biết cô nương đó?

- Cô nương nào? Vãn bối chưa gặp qua vị cô nương nào.

Ngân Long cười ra vẻ vừa ý:

- Tốt! Trí nhớ của người ngu phải rất kém, chuyện vừa gặp đã quên ngay. Nhưng hiện tại lão phu có vài lời cho người biết, cần phải nhớ cho thật kỹ.

Liễu Nhược Tùng vội đáp:

- Dạ! Dạ! Văn bối nhất định sẽ nhớ kỹ!

Ngân Long gật đầu nói:

- Tốt! Lời lão phu nói rất đơn giản, rất dễ nhớ. Một là người chưa hề tới đây; thứ hai người chưa gặp người nào; thứ ba cút đi cho lẹ!

Liễu Nhược Tùng không dám thở mạnh, không dám hó hé một lời, vội vã quay mình đi. Nhưng mới được mấy bước lại bị một tiếng thét vang như sấm kêu dừng lại. Đó là tiếng thét của Kim Sư:

- Đứng lại! Tới đây ngay!

Liễu Nhược Tùng ngoan ngoãn trở lại, rụt rè hỏi:

- Tiền bối có chuyện chi chỉ dạy?

Kim Sư hỏi:

- Tại sao người tìm được đến chỗ này?

Liễu Nhược Tùng e dè một chút rồi đáp:

- Văn bối có mấy người bạn quen biết với Liên Vân thập tứ sát nên văn bối cũng nhờ đó mà tìm được đến đây.

Kim Sư cười lạnh:

- Vận khí của người rất khá đó! Vì từ nay trở đi trên giang hồ không có Liên Vân thập tứ sát nên người còn được sống, sau này tốt nhất người nên kết giao bạn bè ít đi, có lúc bạn bè nhiều quá cũng gặp nhiều xui xẻo.

Liễu Nhược Tùng chỉ biết cúi đầu nghe lời. Kim Sư nói tiếp:

- Tuy nhiên người có hai người bạn không thể bỏ được mà phải sống chung với họ hàng ngày, người có biết là hai người nào không?

Liễu Nhược Tùng rất muốn giả bộ ngờ ngác không hiểu nhưng lại nghĩ bụng thấy không ổn, nếu để lão già này nhắc ra rất có thể gặp xui xẻo lớn nên hẳn đành nói thật:

- Văn bối biết.

- Phải đúng hai người đó không? – Đối phương hình như chưa yên tâm.

- Là hai người bạn gái, văn bối được mẫu sư cấp cho làm bạn chung thân.

Kim Sư cất tiếng cười ha hả khen:

- Người quả nhiên thông minh! Chẳng trách cô nương dặn giữ lại mạng sống của người. Không sai! Đúng là hai người bạn đó! Có điều lần này người bỏ đi ra ngoài, bỏ bê hai con nhỏ đó, nhất định tội nó mất hứng, người trở về sẽ lãnh tội đủ.

Nét mặt Liễu Nhược Tùng lập tức hiện lên nỗi thống khổ, hấn vốn như đã quên bẵng vấn đề này, giờ được nhắc tới, thái độ chẳng khác một con chó bị cột mõm, bị người dẫm phải đuôi đau dứt ruột, muốn kêu mà không ra tiếng.

Kim Sư cười một tiếng nói:

- Coi sắc mặt của người đủ biết người là người rất tận tình với bằng hữu, ăn ở với hai con nhỏ bạn này rất hoà hợp.

Liễu Nhược Tùng hận không tống được một quyền đập mũi lão già họ Kim này, nhưng trên thực tế hấn không dám, mà phải bấm bụng cung thuận, nài nỉ:

- Xin hai vị tiên bối rộng lòng từ bi giúp đỡ, vãn bối sẽ không bao giờ quên.

Kim Sư gạt đầu vài cái nói:

- Tốt lắm! Lần này lão phu có thể giúp người, khiến hai con nhỏ bạn người đó không truy cứu chuyện người ra ngoài không cho chúng hay. Sau này nếu người tái phạm, chúng sẽ không tha người. Hơn nữa nếu người tỏ ra tốt lành, có thể chúng sẽ nghe lời người. Hiểu rõ chứ?

Lần này Liễu Nhược Tùng lại hận không được nhào tới ôm lão già này, hôn mấy cái lên gương mặt nhăn nheo của lão, để tỏ lòng cảm kích, hấn chỉ biết cất tiếng cung kính:

- Xin đa tạ tiên bối!

Ai cũng có thể nghe thấy đây là lời cảm kích thực sự của hấn.

Vì nguyên nhân gì khiến Liễu Nhược Tùng cảm kích như vậy?

Nói ra cũng khó có ai tin. Hai người bạn đó chính là hai con nhỏ: Xuân Hoa, Thu Nguyệt, lúc nào cũng yếu điệu, kêu gọi, ham muốn nhục dục.

Liễu Nhược Tùng vừa về đến nhà, hai ả đã nhào ra như trận gió, ôm ấp hôn hít, một ả cởi quần áo, một ả ghé tai trách nhẹ:

- Mấy hôm nay người đi chết ở đâu cũng không nói một tiếng làm chúng em mong nhớ quá.

Lần này ý được lời Kim Sư bênh vực Liễu Nhược Tùng liền giở giọng làm oai nói:

- Đừng làm phiền! Ta vừa đi xa một ngày đường về, hãy lấy cho ta một chậu nước để rửa mặt rồi các người hãy tránh ra xa, đừng làm ồn, để ta ngủ một giấc đã!

Hai con nhỏ đều ngạc nhiên, bốn cánh tay cùng đưa ra một lượt, chỉ nhẹ nhàng khua động một cái đã nắm trúng yếu huyệt quan trọng của Liễu Nhược Tùng. Mặc dù Liễu Nhược Tùng đã có phòng bị nhưng vẫn bị chộp trúng ngay

yếu huyết khiến hắn phải thừa nhận, lúc hai con yêu nữ này muốn chế phục nam nhân chúng cũng có chút ngón nghề đáng kể. Hắn vội kêu lên:

- Ta có đưa về cho hai người một món đồ cất trong ngực áo ta đó.

Xuân Hoa cười:

- Kể ra người cũng còn có lương tâm, nhớ đến chúng ta.

Nàng mò ngực hắn lấy ra một con sư tử nhỏ bằng vàng, miệng ngậm một tú cầu màu trắng. Tú cầu chỉ nhỏ bằng hạt đậu, nàng lấy ra bóp nát. Bên trong có một mảnh giấy nhỏ. Xem xong mảnh giấy, nàng cười nhạt nói:

- Lần này vận khí của người khá lắm, đã được lão nhân gia chiếu cố.

Dứt lời ả buông tay giữ huyết đạo.

Liễu Nhược Tùng liền vươn ngực ra vẻ hách dịch nói:

- Lão nhân gia nói, từ nay về sau tất cả mọi sự các người đều phải nghe lời ta.

Thu Nguyệt cười cười nói:

- Đương nhiên rồi! Trong nhà này người là chủ, thiếu phu nhân đã ban cấp chúng ta cho người, chẳng phải chúng ta đều đã nghe theo lời người rồi hay sao?

Liễu Nhược Tùng nói:

- Lời nói của một vị lão nhân gia khác, còn tỏ ý muốn hai người phải hoàn toàn nghe lời ta.

Xuân Hoa cười hỏi:

- Có phải lão nhân gia nói như thế thật không?

- Đương nhiên! Người không tin có thể đi hỏi...

- Bất tất phải đi hỏi? Trên thủ lệnh, lão nhân gia đã viết rõ ràng, hình như không phải những điều người vừa nói.

Liễu Nhược Tùng vội hỏi:

- Trên thủ lệnh nói gì?

Xuân Hoa cười:

- Chỉ nói chúng ta phải nghe lời người một câu, tức là khi người không cần lên giường chúng ta không được cưỡng ép.

- Chỉ một câu thế thôi ư?

Xuân Hoa vênh mặt nói:

- Chỉ một câu này người cũng đủ cảm ơn trời đất rồi, bằng không hôm nay chúng ta sẽ hành người sống dở chết dở. Nhớ kỹ! Từ nay về sau người cũng chỉ có chút quyền lợi đó thôi, còn những chỗ khác người vẫn phải nghe theo chúng ta. Nếu trái lại người sẽ gặp báo ứng còn thảm hơn.

Liễu Nhược Tùng hình như không tin:

- Ta chỉ có chút quyền lợi này thôi sao?

Thu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Đương nhiên! Đại vị lão già đó không cao hơn chúng ta, sao lão dám ra lệnh cho chúng ta?

Liễu Nhược Tùng không tin nhưng nhìn kỹ lại thấy kỳ quái. Nếu cô gái từng hóa thân là Ngọc Vô Hà có thể khiến hai lão già cung kính rất mực thì hai con nhỏ trước mắt đây nói địa vị chúng ngang hàng với Kim Sư, Ngân Long thì chẳng có gì là lạ. Giữa bọn họ nhất định có một sợi giây vô hình ràng buộc, tổ chức thành một mối liên hệ thần bí.

Liễu Nhược Tùng bỗng cảm thấy vô cùng hứng thú, hẳn muốn dò xét tìm ra mối liên hệ thần bí này, nếu phát hiện được tất nhiên là một đại bí mật làm rung động thiên hạ.

Muốn dò xét bí mật này tất nhiên Xuân Hoa, Thu Nguyệt là một đầu mối rất tốt. Địa vị của chúng nếu ngang hàng với Kim Sư, Ngân Long nhất định chúng phải trọng yếu phi thường.

Xuân Hoa, Thu nguyệt quả nhiên đã chuẩn bị cho hắn một bồn nước nóng, cho hắn tắm rửa thanh thoi. Khoác lên mình bộ quần áo rộng rãi, thoải mái rồi hắn liều mạng nuốt luôn một lượt hai viên Long hổ dai bổ hoàn cất dấu từ trước. Đó là môn bí dược hắn học được từ một tên "thái hoa tặc" hạ ngũ môn. Thuốc tuy hại nhưng công hiệu vô cùng. Căn cứ kinh nghiệm đã qua, chỉ có lúc khiến hai con nhỏ này được cao hứng chúng mới chịu thổ lộ chút sự thực. Mà muốn cho chúng được cao hứng thực là một chuyện rất tốn sức. Nhưng vì muốn tìm hiểu được điều bí mật đó hắn cũng bất cần.

Khi được lực phát tác hắn kêu:

- Xuân Hoa, Thu Nguyệt! Các người vào đây!

Hai con nhỏ đều vào. Liễu Nhược Tùng tuy còn ngồi trên giường nhưng rõ ràng hắn đã trong tình trạng sẵn sàng "nhập cuộc". Hắn cười cười giục:

- Không lên đây còn làm bộ gì nữa?

Bình thường hắn không cần lên tiếng, hai ả đã nhào lên nhưng hôm nay lại khác lạ, cả hai đều như biến thành người khác, không chút động lòng. Thu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Xin lỗi đại gia! Chúng tôi không muốn hầu hạ!

Liễu Nhược Tùng gần như không tin lỗ tai mình.

Xuân Hoa cũng lạnh lùng cười nhạt:

- Người tuy có quyền lợi cự tuyệt yêu cầu của chúng ta nhưng không có quyền kêu chúng ta phải lên giường với người.

Thu Nguyệt tiếp lời còn tàn nhẫn hơn:

- Trước đây chúng ta thấy người có vẻ hợp nhãn nên cho người được hưởng một chút, không dè người lại trở mặt phách lối tưởng rằng chúng ta cần người lắm.

Xuân Hoa còn dí hai ngón tay trở vào mũi hấn nhức:

- Liễu Nhược Tùng coi cái bản mặt của người được hai bà nội ta đây để ý đã là phước tổ tiên người để lại vậy mà người còn dám giở trò phách lối. Bằng vào nhân cách, tài sắc của hai bà nội người đây đâu có sợ thiếu đàn ông? Tốt lắm từ nay trở đi chúng ta việc công nói chuyện công, không nói chuyện tư tình, không ai được làm phiền ai.

Liễu Nhược Tùng không ngờ hai con yêu nữ này lại dám trở mặt, còn nói năng xỉa xói mắng nhiếc khiến hấn giận đờ người giây lát.

Mắng nhiếc xong, hai con nhỏ quay mình đi, Liễu Nhược Tùng hết nhin nổi, hấn từ trên giường bay mình lên nhào theo sau lưng hai con nhỏ.

Võ công Liễu Nhược Tùng chẳng phải kém, lại vì mấy phen gặp thất lợi đã chứa đầy một bụng tức khí vì bị ai nấy đều khinh rẻ. Tại trước mặt Đinh Bằng, trước mặt Thanh Thanh chịu đủ khinh khi dầy vò cũng thôi đi. Tại trước mặt Kim Sư, Ngân Long hấn cũng phải miễn cưỡng nhẫn nhục. Nhưng tại trước mặt hai con yêu nữ này hấn cũng bị khinh thường, nhiếc mắng, thật là quá mức chịu đựng. Huống chi Liễu đại gia chẳng phải là người dễ chịu tức khí. Động tác của hấn nhanh như thỏ chạy, xuất thủ vừa lẹ vừa độc nào ngờ hai con nhỏ cũng chẳng phải tay vừa. Giữa lúc hấn sắp chồm tới, một ả nhẹ nhàng xoay mình, chụp thân hình hấn kéo theo, xoay đi một vòng. Ả không dùng sức bao nhiêu, chỉ lợi dụng xung lực của hấn, làm hấn mất đà lao tới, khiến hấn từ trên không ngã sấp mặt xuống đất. Một ả khác còn khuyết đức hơn, đưa chân nhấn lên hông hấn một cái thật mạnh, khiến hấn phải uốn cong người như cây cung, đau đớn rớt nước mắt. Lúc này hấn hận muốn chém tên đã cho hấn bí được vài nhát đao mới hấn giận. Hấn hận sao thuốc linh nghiệm đến thế đến lúc sắp chết được lực vẫn còn phát tác mạnh mẽ. Lúc bình thường dù có té nhào xuống thật mạnh cũng không hề gì nhưng lúc cái của nợ bị được lực phát tác, lại té sấp, động mình xuống mặt đất cứng thì cái đau có thể khiến người ta phát khùng lên được.

Liễu Nhược Tùng không phát khùng mà chỉ trong một sát na tưởng như bị người cười đi mất sinh mệnh. Hấn đưa hai tay ôm lấy của nợ, co người lăn lộn

một lúc lâu mới bớt đau đôi chút nhưng hơi sức đã gần cạn chẳng khác một con chó sắp chết nằm lè lưỡi thở dốc. Trên mặt hấn nhuốm đầy nước mắt, nước mũi, không cất nổi tay lên chùi. Nhưng thảm nhất là được tỉnh vẫn không giảm khiến hấn vẫn trong trạng thái xung động, háo hức.

Hai con nhỏ còn ác liệt hơn, sau khi đẩy hấn té sắp không thềm nhìn hấn một cái kéo nhau chạy vào phòng của chúng. Phòng chúng nằm sát vách, vào rồi chúng cũng không buồn đóng cửa, Liễu Nhược Tùng vẫn có thể nhìn thấy bên trong. Hấn thấy hai con nhỏ cởi hết quần áo, ôm nhau cười khanh khách rất dâm dăng nói:

- Đâu cần gì? Không có đàn ông, các bà nội người cũng có thể tìm được lạc thú.

Liễu Nhược Tùng cảm thấy từ trong cơ thể phát xuất một luồng xung động lực chưa từng có khiến hấn phải dùng hết tàn lực nắm chặt quyền đấm xuống thật mạnh...

Đấm xuống hạ thể của mình.

Một quyền đánh rất nặng.

Đau đớn đến độ phải nôn khan một chập, tháo ra hết những gì còn lại trong bụng. Một quyền đánh xuống rất độc khiến da thịt của nợ bật chảy máu tươi. Trước mắt hấn chỉ thấy một bầy đom đóm rồi ngất đi.

Lúc tỉnh dậy Liễu Nhược Tùng đã thấy mình được nằm trên giường, mình mẩy được chùi rửa sạch sẽ, chỗ bị chà da chảy máu thấy còm cộm, chắc đã được băng bó.

Xuân Hoa và Thu Nguyệt đều đứng trước giường. Xuân Hoa còn bưng trên tay một chén nhỏ, Thu Nguyệt nhè nhẹ đỡ hấn dậy nói:

- Liễu đại gia đã tỉnh, chúng em vừa nấu một tô canh sâm, đại gia hãy ăn đi lúc còn nóng.

Liễu Nhược Tùng lạnh lẽo nói:

- Không dám phiền phương giá, tại hạ không xứng được hai vị hậu đãi.

Xuân Hoa múc một muống canh, đưa lên miệng nếm thử lạnh nóng rồi đưa kề sát miệng hấn, cười duyên dáng:

- Xin lỗi Liễu đại gia! Chúng em chỉ đùa chơi với đại gia thôi, đợi khi đại gia khoẻ lại tất cả đều theo lệnh đại gia, muốn thế nào làm thế nấy.

- Có phải đây lại là mệnh lệnh của ai nữa?

- Không có ai mà là chúng em cam tâm tình nguyện. Chúng em phát hiện đại gia là một nhân vật xuất sắc đáng kể.

- Ta là nhân vật xuất sắc đáng kể?

- Phải! Một người dám đang tâm hạ độc thủ với chính mình tức là người xuất sắc đáng kể.

Liễu Nhược Tùng bất giác lại muốn rơi nước mắt. Có trời mới hay vì một tiếng xuất sắc đáng kể này hẳn đã phải trả giá đắt bao nhiêu.

*

- Rốt cuộc Ngọc Vô Hà là một cô gái như thế nào?

Đình Bằng hỏi câu này.

Hiện tại họ đã ở trong cỗ xe. Thanh Thanh mệt mỏi dựa mình trên Đình Bằng, Tiểu Hương và Tiểu Vân vẫn ngồi đối diện.

Sau khi nghe Thanh Thanh kể xong câu chuyện, Đình Bằng mới lên tiếng hỏi câu này. Thanh Thanh cười một tiếng trả lời:

- Một cô gái rất đẹp. Đình lang có thể không ngờ được trên đời có người con gái đẹp như thế, nhất là thân hình của cô ta.

- Đẹp hơn Thanh muội ?

Thanh Thanh hơi đỏ mặt khẽ gật đầu:

- Đẹp hơn muội nhiều! Tuy lúc đó muội cũng là nữ nhân và rất hận cô ta nhưng vẫn không ngăn nổi nhìn cô ta mấy lần.

Tiểu Vân cũng bất giác hơi đỏ mặt, than thở:

- Đúng vậy! Nhất là nơi bụng dưới cô ta có một nốt ruồi đen nổi trên làn da trắng trẻo hình như có một sức cảm dỗ tà dị, hấp dẫn cặp mắt người nhìn khiến tiểu tỳ cũng không nỡ bỏ qua nhìn mấy lần.

Đình Bằng bỗng chìm vào trầm tư hỏi:

- Một nốt ruồi? Một nốt ruồi đen, lớn cỡ hạt hoàng đậu nằm cách hai tấc phía bên trái dưới rốn?

- Phải! Công tử gia đã gặp cô gái này?

Đình Bằng cười một tiếng:

- Ta chưa gặp Ngọc Vô Hà nhưng đã gặp cô gái cũng có nốt ruồi dưới bụng như thế.

Thanh Thanh vội hỏi:

- Đó là cô gái như thế nào?

Đình Bằng trả lời:

- Thì cũng là một cô gái đẹp nhưng theo ta nhận xét không đẹp bằng Thanh muội.

Thanh Thanh thở ra một hơi nhẹ:

- Vậy nhất định không phải là Ngọc Vô Hà, bằng không Đinh lang đã không nói câu này.

Đinh Bằng hỏi:

- Sao?

Thanh Thanh ngời nhích lên một chút, chân thật nói:

- Mọii tuyệt chẳng khoa trương, chỉ cần chàng gặp cô ta, sẽ thấy cô ta đẹp hơn mọii gấp mười lần.

- Nhưng cô gái ta đã gặp so với mọii còn kém xa lắm, dù mọii không đẹp hơn cô ta mười lần cũng chín lần rưỡi.

- Thế thì cô ấy không phải Ngọc Vô Hà! Chỉ là hai người trùng hợp cùng có nốt ruồi tại một chỗ giống nhau mà thôi.

Đinh Bằng cười:

- Cũng có thể lắm! Nhưng chuyện trùng hợp này rất ít có.

- Chàng cho rằng cô đó là Ngọc Vô Hà?

- Ta chưa nói thế nhưng rất có thể là Ngọc Vô Hà.

Thanh Thanh lắc đầu:

- Tuyệt không thể!

- Tại sao?

- Tại cô gái chàng gặp khác mọii rất nhiều.

Đinh Bằng cười nói:

- Đó là cách nhìn của Thanh mọii, không phải cách nhìn của ta. Trong tầm mắt ta, Thanh mọii là hiện thân của chí thiện chí mỹ, không một người nào có thể sánh bằng.

Thanh Thanh lại hơi đỏ mặt:

- Đinh lang chỉ nói cho mọii cao hứng mà thôi.

Đinh Bằng ôm nàng vào lòng, hôn một cái cười:

- Cũng có thể là ta sẽ làm chuyện có lỗi với Thanh mọii nhưng tuyệt không lừa dối mọii. Ta không rõ cô gái đó có phải là Ngọc Vô Hà hay không nhưng nếu ta có gặp Ngọc Vô Hà cũng vẫn chẳng cho rằng mọii không đẹp bằng cô ta.

Thanh Thanh cười:

- Nếu thế cặp mắt của Đinh lang có vấn đề.

- Mắt của ta tuyệt không có vấn đề mà là mắt của mọii có vấn đề.

- Mắt mọii có vấn đề?

- Đúng thế! Mọii nhìn sự xấu đẹp của một người chỉ phán đoán trên bề mặt, còn ta nhìn một cô gái cần nhìn thấu nội tâm. Nếu nội tâm của một cô gái mang

sự xú ác thì dù bề ngoài xinh đẹp tới đâu ta cũng chỉ nhìn thấy điểm xú ác mà thôi.

Thanh Thanh cảm kích dựa sát vào Đinh Bằng một chút. Đinh Bằng cũng ôm chặt nàng thêm. Tiểu Hương và Tiểu Vân cùng quay ra nhìn cửa sổ, giả bộ như không thấy.

Qua một chập lặng lẽ Thanh Thanh lại hỏi Đinh Bằng:

- Cô gái đó là ai?
- Là một cô gái ta nhận biết.
- Đinh lang đã có thể nhìn thấy chỗ đó của cô gái chắc giao tình thân lắm?

Đinh Bằng cười:

- Giữa Thanh muội và Ngọc Vô Hà giao tình cũng rất thân chẳng?
- Khác nhau vì hai người muội đều là nữ nhân.
- Ta chẳng thấy có gì khác, trái lại, nếu ta chẳng muốn coi ta cũng chẳng muốn lộ trần cô ta để coi.

- Tên cô gái đó là gì?

Đinh Bằng nghĩ ngợi một chút mới trả lời:

- Ta không muốn nói tên cô ta nhưng muội cũng biết, ta không quen biết nhiều con gái.

Thanh Thanh chột rùng mình:

- Không! Không phải cô gái chàng đang nói đó! Họ không giống nhau một chút nào.

Đinh Bằng giải thích:

- Một người giỏi hoá trang có thể hoá trang mình thành rất nhiều dạng.

Thanh Thanh rất kinh ngạc:

- Không thể nào!
- Nếu muội hiểu thêm cô ta một chút sẽ biết đây là chuyện rất có thể.

Lại lặng lẽ một lúc Thanh Thanh mới hỏi:

- Đinh lang muốn đi kiếm cô ta?

Đinh Bằng cười:

- Điểm Thanh muội rất khả ái tức là luôn luôn ta chưa nói ra Thanh muội đã biết trong lòng ta định làm chuyện gì rồi.

Thanh Thanh khẽ than:

- Chắc muội không cản được ý định của Đinh lang.
- Đúng thế! Ta nhất định phải tìm cách chứng thực.

Thanh Thanh lặng lẽ một lát mới nói:

- Dù Đinh lang có chứng thực được muội cũng thỉnh cầu chớ sát hại cô ta.
- Vì chuyện cô ta bắt giữ muội. – Ngọc Vô Hà cũng không sát hại muội nên ta cũng sẽ không sát hại cô ta. Nhưng nếu ta khám phá cô ta còn làm chuyện ác nào khác nhất định ta sẽ không tha.

- Bất luận thế nào cô ta cũng chỉ là một cô gái chưa làm nhiều chuyện quá xấu xa.

- Đó còn phải coi xem cô ta đã làm những gì rồi mới quyết định được.

- Cô ta còn có phụ thân...

- Có một phụ thân như thế cô ta càng không thể được tha thứ mà cần phải bị trừng phạt.

Cỗ xe ngựa dừng trên một ngã đường rẽ. Thanh Thanh và Tiểu Vân xuống xe còn Tiểu Hương vẫn ngồi lại. Từ trên xe Đinh Bằng ngoái nhìn ra dặn:

- Từ đây Thanh muội có thể đi thẳng về nhà, đại khái chẳng có gì nguy hiểm nữa.

Thanh Thanh trả lời:

- Muội rõ! Muội cũng chẳng phải là người dễ bị khinh khi, lần vừa rồi muội sơ sót một chút, sau này muội sẽ cẩn thận hơn.

Đinh Bằng gật đầu nói tiếp:

- Ta rất có lỗi với Thanh muội, đã không thể hàng ngày bên cạnh để bảo vệ nàng mà còn đưa đến cho nàng rất nhiều nguy hiểm.

Thanh Thanh cũng nói:

- Đó chẳng thể trách Đinh lang! Trên sự thực những phiền phức đó là do muội đưa đến cho chàng. Vì đao của chàng...

Đinh Bằng ngắt lời:

- Trước kia thì vì cây đao này, hiện tại thì vì con người của ta. Tất cả những phiền phức hiện có bây giờ đều đưa đến vì con người ta. Đao tuy đáng sợ nhưng cuối cùng là ta. Đao trong tay một người đáng sợ đao mới đáng sợ.

Viên nguyệt loan đao tuy là một ma đao đáng sợ nhưng đao trong tay Đinh Bằng mới có thể phát huy được uy lực chưa từng có của đao. Người của Đinh Bằng đã siêu quá cây đao đó.

Chẳng những Thanh Thanh biết rõ; mỗi người từng nếm qua mùi vị của Viên Nguyệt loan đao cũng đều hiểu rõ. Rất nhiều người ngày đêm sợ hãi bất an, luôn đi tìm hạ lạc của cây đao nhưng khi Đinh Bằng mang cây đao xuất hiện thì họ lại quên hẳn cây đao mà chuyển sự chú ý sang người cầm đao. Trước kia họ tâm niệm muốn huỷ cây đao, hiện tại lại muốn huỷ người cầm đao. Chẳng qua

Đình Bằng chẳng phải dễ hủy được. Vì chàng rất ít giao thiệp, chưa ai có thể tiếp cận để kết giao với chàng. Không tiếp cận được thì dù có rất nhiều âm mưu cũng khó lòng thi thố. Người nguy hiểm nhất thường là người xuất hiện bên cạnh mình. Đình Bằng hiểu rõ đạo lý này nên bên mình chàng chỉ đem theo Tiểu Hương và A Cổ hai người. Cả hai đều là người chàng rất tin nhiệm.

Không tiếp cận được để hãm hại chàng, chỉ có cách đặt cạm bẫy để hãm hại nhưng cũng rất khó vì bất cứ loại cạm bẫy nào đều khó đương cự nổi một chiêu thần đao của chàng. Đình Bằng biết rõ điểm này, người khác cũng biết rõ cho nên đến bây giờ vẫn chưa ai dám thử qua.

Nhìn Thanh Thanh và Tiểu Vân đi xa rồi Đình Bằng mới ra lệnh cho A Cổ bốn tiếng:

- Thần kiếm sơn trang.

*

A Cổ là một người hầu cận rất tốt, chưa hề biết nói chuyện, cũng không biết hỏi han vấn đề gì. Mệnh lệnh hạ xuống gã chỉ biết chấp hành.

Nhưng Tiểu Hương lộ vẻ kinh hãi.

Xe chồm lên phóng đi, nàng vẫn không nín được hỏi:

- Thì ra công tử gia nghi ngờ Ngọc Vô Hà là Tiểu Ngọc của "Thần Kiếm sơn trang", sao có thể như thế?

Đình Bằng không trả lời, Tiểu Hương cũng không hỏi thêm. Nàng vốn là một nữ hài rất khả ái, biết nam nhân rất ghét nữ nhân hay nói lảm nhảm, dai dẳng. Tuy nhiên nàng vẫn muốn hỏi thêm mấy câu.

*

Cỗ xe ngừng bên bờ sông trước Thần Kiếm sơn trang. Vì xuất hiện đột ngột trong trang chưa kịp chuẩn bị gì nên chiếc thuyền rộng lớn hào hoa cũng chưa đưa sang đón tiếp.

Đình Bằng không gấp, A Cổ cũng chẳng gấp, Tiểu Hương đương nhiên cũng không gấp. Cả ba đều lẳng lặng chờ đợi nơi bến thuyền, bên bờ sông. Họ hình như rất nhẫn nại, nhưng người trong Thần Kiếm sơn trang lại mất đi tính nhẫn nại, nhất là Tạ Tiểu Ngọc, lại càng lo lắng bồn chồn hơn. May sự bồn chồn của nàng không lâu, Tạ tiên sinh đã nhẹ chân bước đến bên cạnh, khẽ nói với nàng vài câu. Sắc mặt Tạ Tiểu Ngọc hơi bớt lo, chạy vào một căn mật thất khác, trong đó đã có mặt hai vị lão già. Tuy bên ngoài hai lão già có chùm ào dài màu đen nhưng vẫn thấp thoáng để lộ một chút chéo áo màu vàng và màu bạc.

Tạ Tiểu Ngọc vào tới, hai lão già đều đứng dậy:

- Chào cô nương.

Tạ Tiểu Ngọc hỏi:

- Lúc Kim bá bá và Ngân bá bá tới đây có thấy cỗ xe của Đinh Bằng không?

Kim Sư gật đầu:

- Thấy! Chính bọn lão hủ cũng vì chuyện này mà tới. Dọc đường bọn lão hủ nghe nói Đinh Bằng đi về hướng đến đây nên bọn lão hủ cũng vội vã chạy tới.

Tạ Tiểu Ngọc hơi nhú mày thắc mắc:

- Đinh Bằng đến đột ngột không rõ có phải vì chuyện Ngọc Vô Hà không?

Ngân Long gượng cười nói:

- Không ai rõ nhưng có thể lắm. Vì hắn chưa về nhà mà giữa đường đã chia tay Thanh Thanh rồi đến đây.

Tiểu Ngọc vẫn thắc mắc:

- Sao hắn biết nơi đây mà đến? Cái tên Liễu Nhược Tùng thật đáng chết! Không nên để y sống.

Kim Sư nói:

- Tuyệt không phải Liễu Nhược Tùng tiết lộ đâu. Sau khi hắn rời khỏi bọn lão hủ hắn luôn luôn dưới sự giám thị của chúng ta. Hắn chưa hề tiếp xúc với người ngoài nào.

- Vậy kẻ nào đã tiết lộ? Ngoài hắn ra không có người khác nào biết bí mật của diệt nữ.

Ngân Long nói:

- Bị tiết lộ bí mật bằng cách nào lão hủ không rõ nhưng tuyệt chẳng phải Liễu Nhược Tùng vì trong lòng hắn hận Đinh Bằng còn hơn ai hết. Hắn nhất định không nói cho Đinh Bằng hay.

Tạ Tiểu Ngọc chép miệng than:

- Nhưng Đinh Bằng đã đến rồi.

Ngân Long nghĩ ngợi một chút nói:

- Ý hắn đến đây vẫn chưa rõ cũng có thể không phải vì chuyện Ngọc Vô Hà mà tới.

Tạ Tiểu Ngọc:

- Ngoài chuyện đó ra diệt nữ nghĩ không có lý do nào khác.

Hai lão già lại chìm vào trầm tư, một lát sau Ngân Long mới nói:

- Để lão hủ ra ngoài trước dò xem ý định của hắn là gì.

- Cái gì? Lão bá muốn đi gặp Đinh Bằng?

- Đúng! Lão hủ nghe khẩu khí của hấn nên cũng muốn thử xem đao pháp của hấn có phải thực đã thiên hạ vô địch không?

Kim Sư vội can:

- Lão nhị! Làm thế nguy hiểm lắm!

Ngân Long cười:

- Không sao! Nghe nói hấn đã đạt được mức như thần, vượt quá lão quý năm xưa, ta không thử coi một phen thực khó mà tin được.

Kim Sư nói:

- Chuyện đó không còn nghi ngờ nữa, vợ chồng Thiết Yển chỉ một chiêu đao của hấn đã bị chặt đứt bàn tay, đã có rất nhiều người được mắt thấy tại chỗ.

Ngân Long cười lạt:

- Không phải ta khoe khoang, ta và lão đại cũng có bản lĩnh chỉ một chiêu thức chặt đứt bàn tay của Thiết Yển.

Tạ Tiểu Ngọc cũng can:

- Dù Ngân bá bá có muốn gặp hấn cũng bắt tất phải chọn lúc này và tại nơi đây?

Ngân Long cười giải thích:

- Chính tại đây, lúc này lão hủ đi gặp hấn mới hữu dụng. Lúc cần cô nương có thể chối đẩy tất cả lên mình lão hủ vì sự liên hệ giữa cô nương và lão hủ chưa có người nào khác biết.

Kim Sư nói:

- Nếu lão nhị đã nhất định muốn đi ta cũng không cản được nhưng nhất định phải cẩn thận.

Ngân Long nói:

- Ta biết! Con người mà chúng ta đề phòng không phải Đinh Bằng mà là lão quý đó, vả lại giữa Đinh Bằng và chúng ta cũng không có thù oán và hình như hấn cũng không biết gì về chuyện lão quý năm xưa.

Tạ Tiểu Ngọc cũng xen lời:

- Hấn vẫn luôn tin rằng mình lấy được một người vợ Hồ.

Ngân Long cười:

- Cứ để hấn giữ sự tin tưởng như thế đi, chẳng cần phải vạch rõ cho hấn biết như vậy còn có lợi chứ không có hại với chúng ta. Lần trước hấn không hạ sát hai vợ chồng Thiết Yển, ta nghĩ hôm nay hấn cũng không hại ta vì người lão quý oán hận nhất là hai vợ chồng Thiết Yển.

Kim Sư nhắc nhở:

- Dù sao lão nhị cũng nên cẩn thận một chút. Nếu nhận thấy không phải địch thủ với hấn chớ nên cậy tài mà nên rút lui cho lẹ.

Ngân Long gật đầu, Kim Sư nói tiếp:

- Ta cũng muốn đi theo ra coi để nhận thức một chiêu đao vô địch của hấn.

Tạ Tiểu Ngọc cười:

- Hình như Kim bá bá cũng rất quan tâm Ngân bá bá.

Kim Sư:

- Chúng ta là anh em thân lâu năm đương nhiên phải quan tâm lẫn nhau.

Tạ Tiểu Ngọc với định hỏi:

- Thiết Yến Song Phi vốn cũng là bạn thân lâu năm của hai người, tại sao hai người lại đang tâm đưa họ vào chỗ chết?

Lời sắp thốt ra nhưng nàng kịp nín lại không hỏi. Vì nàng biết trong đám người đó có rất nhiều chuyện, nội tình ân oán phức tạp, chẳng người nào có thể phân biệt rõ rệt, dù kẻ đương sự cũng vị tất đã phân biệt được rõ rệt hoàn toàn? Đừng nói gì khác ngay bản thân Tạ Tiểu Ngọc cũng là một điểm mê. Nàng là con gái Tạ Hiểu Phong, Tạ tam thiếu gia, thần kiếm đệ nhất thiên hạ của Thần Kiếm sơn trang. Điểm này chính Tạ Hiểu Phong không phủ nhận nên chuyện nàng bỗng nhiên vào Thần Kiếm sơn trang hầu như đã được xác định.

Thần Kiếm sơn trang có hiệp danh hiển hách được võ lâm coi là thánh địa nhưng khi có vị nữ chủ nhân này tất cả đều mang đầy tà ý. Chẳng những thế nàng còn là nữ thủ lĩnh của một bang sát thủ, hóa thân một cô gái mang tên Ngọc Vô Hà. Thêm nữa nàng còn cùng hai đại trưởng lão Ma giáo năm xưa Kim Sư và Ngân Long có sự quan hệ rất mật thiết. Rút cuộc đằng sau nàng có bí mật gì? Câu hỏi này hầu như chưa ai có thể giải đáp.

Nhưng trong thiên hạ chưa có bí mật nào là tuyệt đối, chỉ có thời gian giữ được kín dài hay ngắn, sớm muộn gì bí mật cũng bị phát giác.

o

Đình Bằng vẫn ngồi trong xe, Tiểu Hương ngồi dựa dưới chân chàng như một con mèo nhỏ đáng thương. Cô gái nhỏ này cho người ta có cái cảm giác cô ta vĩnh viễn yếu đuối và khả ái. Bất cứ một nam nhân nào chỉ cần có được cô gái nhỏ này bên mình hầu như đã có được cả một thế giới bình thản trong lòng.

Nàng chẳng phải vợ, chẳng phải người tình nhưng chỉ cần có nàng bên mình nam nhân có thể quên hẳn vợ con, không cần tình nhân vì nàng cho người ta một loại cảm giác siêu việt trần thế. Nàng là một nữ nhân nhưng nàng chỉ cho nam nhân một loại tình dục thăng hoa, một sự mãn túc thuần tâm linh. Chỉ có hai loại

nam nhân có ý muốn hứng khởi tình dục trên mình nàng: một là loại nam nhân rất thô tục, căn bản không nhìn thấy linh tính sở tại của nàng; một loại khác là nam nhân rất siêu tục, sau khi hoàn toàn tiếp thụ linh tính của nàng vẫn cảm thụ được ma lực nữ tính của nàng mà tiến thêm một bước.

Đinh Bằng đương nhiên chẳng phải một nam nhân thô tục, cũng chẳng phải một nam nhân rất siêu tục vậy mà trong lúc ôm Tiểu Hương vào lòng cũng hứng khởi một chút tư tưởng. Đó chẳng phải là sự xúc động về tình dục, chàng chỉ muốn lột trần cô gái nhỏ có mùi thơm đầy mình này, ôm vào lòng đưa mũi khắp mọi chỗ trên làn da mịn màng, trực tiếp ngửi hít mùi thơm tho đặc biệt, thoát ra từ thân thể một trinh nữ, chẳng rõ sau đó tình cảnh sẽ như thế nào. Cũng có thể chàng tiến tới làm một bước làm chuyện gì... nhưng bỗng chàng lại nảy ra một ý niệm khác, ý niệm về một cô gái khác, rất xinh đẹp, vô tà.

Đinh Bằng là một nam nhân nghĩ tới là làm ngay. Đã có ý niệm lập tức thực thi, chàng liền ra lệnh cho A Cổ:

- Quay đầu xe! Tìm chỗ nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ tới!

Hiện tại mới giữa trưa còn cách ngày mai quá sớm, nếu ngày mai cần tới nữa sao không đợi thêm một lát?

Nhưng A Cổ là người hầu rất trung thực, chỉ biết nhận lệnh, chưa hề biết hỏi han tại sao. Gã lập tức gò cương, quay xe trở ra lối cũ.

Dưới sự thao túng của A Cổ, bốn con tuấn mã rất thuần thực kéo cỗ xe rộng lớn phóng đi như bay. Với đà chạy như vậy nếu muốn dừng lại tức thời cũng là chuyện hơi khó khăn. Thế nhưng mới chạy được hơn một trăm trượng bỗng dừng chúng dừng lại vì có một người đứng ngay giữa đường.

Một người mặc y phục màu bạc, mang mặt nạ màu bạc, dưới mặt nạ phát phơ bộ râu dài cũng màu bạc vì vậy có thể nhận biết là một lão nhân. Trước đã có mấy lần người đi đường không kịp tránh, trước khi xe chưa lướt tới A Cổ đều đã xử dụng trường chiên, cuốn lấy người đứng giữa đường, nhẹ nhàng đặt ra lề đường. Giả như có kẻ cố ý cản đường A Cổ cũng chỉ quét ngang một đường roi sẽ dẹp hết chướng ngại. Nhưng lão nhân này đã có thể khiến bốn con tuấn mã đang chạy phải tự động dừng bước, khiến A Cổ một gã đánh xe lực lưỡng như thiên thần cũng phải ngừng roi bất động. Người này thực quả ghê gớm: chỉ đứng giữa đường bất động nhưng trên mình đã phát xuất một luồng kinh khí vô hình, có oai lực hãi người khiến chẳng ai dám mạo phạm.

Tay Đinh Bằng vẫn vuốt nhẹ làn tóc mềm của Tiểu Hương, đây là thói quen của chàng, thói quen khi ngồi trong xe có Tiểu Hương.

Xe dừng đột ngột, Tiểu Hương đưa mắt nhìn ra ngoài, nàng bỗng kêu tiếng kinh hãi:

- Ngân Long trưởng lão.

Đình Bằng vẫn vuốt tóc Tiểu Hương giọng bình thản:

- Là Ngân Long trong ma giáo năm xưa?

Tiểu Hương khẽ gật đầu, Đình Bằng hỏi tiếp:

- Có phải ông ta đồng bọn với Thiết Yến song Phi?

Tiểu Hương gật đầu khẽ nói:

- Trong bốn đại trưởng lão ông ta đứng hàng đệ nhị, địa vị cao hơn vợ chồng Thiết Yến nhiều.

Đình Bằng cười một tiếng nói:

- Vậy đâu có gì đáng đại kinh tiểu quái, hình như họ đều phản bội Ma giáo.

Tiểu Hương gật đầu:

- Đúng thế! Họ cùng Kim Sư trưởng lão ngầm gian thông với năm đại môn phái, bội phản môn hộ, đánh tan Ma giáo, bằng không thế lực của Ma giáo cũng chẳng đến nỗi tiêu tan mau lẹ như vậy.

Đình Bằng hỏi:

- Hành vi của Ma giáo năm xưa có phải thực đã đến mức người giận trời oán hay không?

Tiểu Hương rụt rè đáp:

- Chuyện đó... chuyện đó tiểu tỳ không rõ lắm, không dám nói...

- Không hề gì! Người cứ nói! Theo ý người thì họ như thế nào?

- Lúc tiểu tỳ ra đời Ma giáo đã tiêu vong nên tiểu tỳ không rõ lắm nhưng căn cứ theo chuyện kể lại thì một số hàng vi của ma giáo quả thực khiến trời oán người giận.

- Như vậy họ phản giáo là thuận ý trời, ứng lòng người.

- Có điều sau này tiểu tỳ còn được biết nội tình chẳng phải như thế. Giáo quy của Ma giáo tuy không hoàn toàn giống Trung Nguyên nhưng họ rất có kỷ luật, không được tùy tiện giết người.

- Nếu thế tại sao lại khiến trời người cùng oán giận?

- Đó là vì trong lúc giáo chủ Ma giáo bế quan, tham luyện một loại võ công mới đã trao giáo vụ cho bốn trưởng lão quản lý. Họ đã làm nhiều điều nghịch lý trái ngược với giáo quy mới khiến thanh danh Ma giáo ngày càng suy giảm, trở thành công địch của võ lâm. Đến khi giáo chủ công thành xuất quan, họ sợ giáo chủ giáng tội nên họ đã cùng năm đại môn phái quán thông, bán rẻ giáo chủ.

- Nói vậy bọn chúng là kẻ gây tai nghiệt?
 - Theo tiểu tỳ hiểu thì là như thế.
 - Chẳng lẽ năm đại môn phái không hay biết gì sao?
 - Chuyện này tiểu tỳ không rõ, nhưng chuyện giáo chủ bế quan luyện công rất bí mật người ngoài không hay, trong Ma giáo cũng rất ít người biết nên họ đẩy hết trách nhiệm lên vai giáo chủ, đưa giáo chủ vào thế có miệng mà không biện giải được.

Đình Bằng gật đầu:

- Chưởng môn nhân năm đại môn phái hiệp ước cùng Tạ Hiểu Phong dồn ép giáo chủ Ma giáo rơi xuống vực sâu Kỳ Liên sơn.

- Đúng vậy! Nếu không nhờ có Tạ Hiểu Phong, dù chưởng môn nhân của năm đại môn phái có hợp sức cũng không phải đối thủ của giáo chủ.

- Tạ Hiểu Phong hình như là người rất biết lý lẽ?

- Tạ đại hiệp không rõ nội tình mà giáo chủ cũng không giải thích.

- Tại sao giáo chủ không chịu giải thích rõ ràng?

- Lúc đó giáo chủ không biết bốn tên thủ hạ của mình đã có ba tên bội phản, dù có bất mãn vì hành vi của chúng nhưng không thể đổ tội trên đầu thuộc hạ, vả lại giáo chủ nguyên là một người rất cao ngạo.

Người cao ngạo cũng là người dũng cảm nhận trách nhiệm.

Trên nét mặt Đình Bằng thể hiện vẻ tôn kính, chàng ôm đao bước xuống xe.

A Cổ ngồi trên xe, hình như đã bị uy thế của lão nhân khuất phục, không dám nhúc nhích nhưng Đình Bằng rất ung dung, không bị chút ảnh hưởng gì, chỉ cười một tiếng hỏi:

- Vừa rồi chúng ta nói chuyện trên xe các hạ có nghe chứ?

- Tại lão phu chưa điếc.

- Lời Tiểu Hương thuật lại có chỗ nào không công bình chẳng?

Ngân Long nói:

- Chuyện trong võ lâm rất khó dùng hai chữ công bằng để lượng định. Lão phu có thể đưa ra một loạt những lý do để biện giải, nhưng tranh chấp miệng lưỡi là chuyện rất vô ích.

Đình Bằng cất tiếng:

- Hay lắm! Thống khoái! Thống khoái! Các hạ không hổ là một tay kiêu hùng.

Ngân Long cười một tiếng nói:

- Ta đến lãnh giáo đao pháp của ngươi, đồng thời cũng muốn hỏi ngươi một câu: Ai là người dạy đao pháp cho ngươi? Hiện đang ở đâu?

- Trước các hạ Thiết Yển song Phi cũng đã hỏi qua, sau khi họ bị chặt đứt bàn tay rồi còn tình nguyện đem cái chết để đổi lấy câu trả lời này.

- Tình hình lão phu không giống. Lão phu còn đủ cả hai tay mạnh khoẻ.

- Các hạ dùng vũ khí gì? Có thể lấy ra!

Ngân Long cười cười:

- Lão phu cũng dùng đao, nhưng đao của lão phu không giống đao trên tay ngươi. Thôi chẳng cần rút đao, lão phu dùng tay không lãnh giáo với ngươi.

Đối đối phương nói xong câu này Đinh Bằng mới rút đao, chém một đao nhằm ngay mặt đối phương. Ngân Long thấy đao thế chém tới đứng nguyên bất động, đến khi đao phóng tới trước mặt khoảng một trượng ánh mắt ông ta mới lộ rõ nét sợ hãi, thân hình cấp tốc tháo lui.

Đinh Bằng không đuổi theo, thu đao vào bao trở về xe.

Ngân Long tháo lui năm sáu trượng mới dừng lại, và thốt ra một câu:

- Một đao lẹ quá. Nói xong câu này. Người ông ta từ đầu trở xuống bị chẻ làm hai mảnh.

Một đao lẹ quá! Một đao tà dị !

oOo

Tàng Kinh Cốc

(**click on**, go to our website directly)